

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Seminari Vicens Vives

Palau del Parlament, 10 de maig de 2013

La presidenta

Bon dia.

Permetin-me, per començar, que saludi l'il·lustríssim senyor Antonio Balmón, alcalde de Cornellà, ponent d'aquesta sessió; el senyor Joaquim Brugué, catedràtic de ciència política i de l'administració del departament de ciència política i dret públic de la Universitat Autònoma de Barcelona, i també ponent; el senyor Raimon Ribera, professor del departament de ciències socials d'ESADE i coordinador del programa Vicens Vives, i l'expresident del Parlament, el molt honorable senyor Joan Rigol, que és president del consell assessor del programa Vicens Vives. Siguin tots benvinguts al Parlament, benvinguts a un palau que des de fa vuitanta anys és la seu del legislatiu de Catalunya.

Com molts saben, aquest palau té molts anys d'història. L'any que ve en farà gairebé tres-cents de la construcció d'aquest antic arsenal, erigit just després de la Guerra de Successió, de la guerra del 1714, pels guanyadors, no com un lloc de defensa dels catalans sinó com un instrument de repressió, perquè no es tornessin a alçar contra les forces castellanes. Aquell arsenal, al cap de cent cinquanta anys, es va rehabilitar com a palau amb la intenció que fos palau reial tot i que mai no va fer aquesta funció, i es va acabar fent servir de museu municipal. El 1932 el president Macià va pactar amb l'ajuntament de Barcelona, propietari de l'edifici, convertir-lo en seu del legislatiu.

I així va ser durant els anys de la Generalitat republicana. Després es va tornar a tancar durant el franquisme i no es va tornar a obrir com a cambra legislativa fins el 1980. L'any passat vam celebrar-ne el vuitantè aniversari i en aquella celebració, que es va fer el 10 de setembre, la vigília de la diada nacional, el que es va fer va ser substituir, a la façana de l'edifici del Parlament, l'escut d'armes de Felip V, que

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

era el que hi havia a la fatxada, per l'escut de la Generalitat. Vam fer exactament el mateix que havia fet el president Macià el 1932. Aquest va ser un acte simbòlic, però que d'alguna manera era el preludi del que després, l'Onze de Setembre, va ser una de les manifestacions més multitudinàries viscudes a Catalunya. La primera, l'any 1977 —amb el lema 'Llibertat, amnistia, estatut d'autonomia', nosaltres sí que hi érem..., però no crec que vosaltres hi fóssiu, o si hi éreu devíeu tenir un o dos anys, com els meus fills... Recordo que tenia fills petits, petits, i vam anar a la manifestació, la primera, que va ser molt important i que en aquell moment —els mitjans de comunicació no eren el que són ara— recordo que un dels diaris va obrir dient: 'Un milió de persones als carrers', i és veritat. No sé si era un milió, però realment semblava un milió.

La següent manifestació va ser el 2010, aquí sí que ja molts de vosaltres segur que hi éreu, i que era una resposta a la sentència del Tribunal Constitucional, una sentència que no va deixar content ningú, que no va deixar satisfet ningú i que, a més, va ser un final molt decebedor, molt trist per a totes les persones que confiàvem encara en aquell moment en la possibilitat d'un encaix entre Catalunya i Espanya.

I la tercera manifestació, la de l'Onze de Setembre de l'any passat, que realment, doncs, va ser una sorpresa per a tothom. Sorpresa en positiu —i suposo que per a altres no tan positiu—, però una sorpresa perquè en moments tan difícils com els que vivim, moments que la crisi econòmica, la crisi social, la crisi de valors i la crisi institucional estan molt presents a la nostra vida de cada dia, que l'Onze de Setembre sortissin als carrers de Barcelona tantíssimes persones en pla festiu i reivindicatiu va ser com una injecció d'optimisme per poder continuar treballant pel país i per poder arribar algun dia a aconseguir aquest dret de decidir del poble de Catalunya.

Aquesta és la meva benvinguda inicial. És la tercera vegada que la faig des que sóc presidenta del Parlament. Sort que he tingut molts mestres per poder fer de presidenta del Parlament. Un d'ells, el que tinc aquí al costat, que primer va ser conseller del govern, després ho vaig ser jo, ell va ser primer president del

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Parlament i sempre em deia: “És el millor que he tingut a la vida.” Jo alguna vegada li dic, i ell ho sap, de broma, li dic: “El millor, el millor... En aquest moment no sé si és el millor, perquè realment estem vivint moments tan complicats i tan difícils que encara que el moment històric realment s’ho val, hi ha dies, com per exemple aquesta setmana, que hem tingut tantes tensions i uns debats tan durs, que arribes a casa i dius no sé si és el millor, però, bé, és qüestió de viure’l, és qüestió de pensar en allò que és positiu i, sobretot, de pensar que el moment s’ho val i que si la nostra experiència, petita o gran, pot servir perquè aquest país torni a ser un país de primera, torni a ser motor econòmic i social, torni a viure moments que hem viscut en positiu, i que, sobretot, algun dia el poble de Catalunya pugui realment decidir el seu futur, jo crec que val la pena, com a mínim, posar el nostre petit gra de sorra perquè això sigui una realitat.”

I m’atreveixo a dir tot això davant seu perquè penso que són persones que si s’han apuntat en aquest programa —un programa que parla de valors, de compromís i de lideratge— vol dir que estem una mica en la mateixa ona, amb diferents edats, amb diferents objectius, amb diferents camins, però compartint coses com pot ser la voluntat de compromís amb la comunitat, la voluntat d’aprofitar el que han après i la seva trajectòria acadèmica i professional, en el món que els envolta, la voluntat de participar en la realitat d’aquest país, d’Espanya, d’Europa, i per tant incardinant el que poden fer amb el que saben per, el dia de demà, poder tenir una comunitat millor, una societat millor. És per aquestes raons, doncs, que crec que era oportú explicar una mica el que es fa des d’aquest Parlament i lligar-ho, sobretot, amb el que vénen a fer aquí en aquesta sessió titulada ‘Democràcia i participació’ i que no hi ha millor lloc per fer-la que no sigui el Parlament.

I malgrat que hi hagi molta gent, molta, potser massa, que en aquests moments sent una certa desafecció per la política, més pels polítics, crec que és important que aquesta sessió es faci aquí, que persones que tenen ganes de tenir un compromís puguin ser avui aquí i que les persones que m’acompanyen a la taula els puguin parlar del que significa democràcia i participació i que, malgrat que el sistema polític que tenim tingui molts defectes, és el millor dintre de les possibles solucions que hi pugui haver.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

A vegades comento un llibre que es va publicar l'any passat sobre l'enquesta europea dels valors dels joves. Una enquesta que es fa cada deu anys i sobre la qual incidia el llibre que l'any passat va publicar Àngel Castiñeira. I Àngel Castiñeira en aquest llibre parlava precisament dels valors tous que en aquest moment tenia la joventut, i jo sempre parlo de dos. Un, d'aquesta desafecció, que quedava molt clara. Els joves que havien contestat l'enquesta deien: "Sento desafecció pels polítics" —per tant, per les persones, les que siguin, que es dediquen a la política— "però m'interessa la política". I jo crec que això és important, perquè les persones passen, poden estar dos, cinc, deu anys, en política, però la política roman, i el que és important és defensar la política, perquè és un dels elements més importants per mantenir el nostre estat de dret. Si no aniríem a situacions o a posicions absolutament diferents, com ja estem veient en alguns altres països.

I l'altre, que no té a veure amb la política, però, en canvi, sí que té a veure amb la societat catalana, que sempre ha tingut fama de ser treballadora, molt treballadora, i buscant sempre el negoci, la manera de ser..., que és positiva, perquè el país s'ha fet gran i s'ha fet també important i ric en la mesura del possible, per aquesta ànsia de treballar i treballar i treballar, però, en canvi, en aquesta última enquesta deien: "Ja no donem tant de valor al treball, com abans, sinó que també volem donar valor al lleure", i jo crec que això també és positiu. Es necessita temps per al lleure, es necessita temps per parlar, per estar tranquils, per no fer res o per fer esport, o per estar amb la família; no ho és tot, la feina, i això em va sorprendre, i recordo que ho vaig comentar directament amb Àngel Castiñeira. Li vaig dir que em sorprenia molt perquè feia deu anys no era així. I ell em va dir: "No, no, no, és que era un percentatge altíssim, el treball pel treball, i en canvi ara ha baixat en percentatges importants." Per tant, volia també fer aquest comentari amb vostès, perquè estan, com si diguéssim, a l'inici de la seva activitat professional, a l'inici o al final de la seva formació acadèmica i volia fer aquest comentari.

I, després, fer un reconeixement d'aquest programa. Un programa que funciona des de fa deu anys, si no m'equivoco. Per tant vol dir que ja se'n pot celebrar la solidesa, un programa que crec que és important sobretot per allò que hem dit

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

abans, perquè hi ha les ganes o l'interès d'una formació integral i humanista, no és només estudiar per formar-se i poder tenir o accedir a un lloc de treball important o interessant, sinó també que, dins aquesta formació, hi hagi aquells valors que molt sovint trobem a faltar i que molt sovint defensem en els nostres discursos quan diem que s'ha de tornar a parlar i s'ha de tornar a defensar l'excel·lència i el compartir i l'esforç i la tolerància i l'amistat i la família, però que a vegades queda en paraules. En canvi, un programa com aquest t'obliga a reflexionar. He mirat una mica els antecedents del programa Vicens Vives, hi ha algunes persones que parlen de la seva experiència i diuen això, que els ha fet reflexionar, que sabien que els podia interessar, però no es pensaven pas que els pogués interessar tant per fer-los reflexionar i dedicar el cap de setmana a pensar en el que havien après durant la setmana...

Crec que això és molt bo, i sí que els vull dir que, en aquest sentit, són privilegiats, i que val la pena que aprofitin al màxim aquest curs a què han tingut accés a través de qui sigui, però que puguin aprofitar de debò. Un curs organitzat per ESADE, amb una direcció com la que té, i amb un president en el consell assessor com el president Rigol, els asseguro que és un bon curs. El conec de fa molts anys, i és una persona que m'ha ajudat —i això que tenim una edat bastant semblant—, m'ha ajudat molt a ser en aquest moment el que sóc, i a fer, en la mesura de les meves possibilitats, el millor que puc el paper de presidenta del Parlament.

I res més, moltes gràcies i endavant, i ànims amb aquest curs i amb el seu futur immediat.